

— Хей! Илия! — изръмжа грубъ, дебелъ гласъ презъ полуотворената врачка на пешника, — спи, магарето, като закланъ!

Скочи.

2

Тръгна Илия да оре. Утрото е осипало пжтя съ бисерни зърна смѣхъ. Стжпишъ ли, изплъзватъ се като живи подъ краката. Градинитѣ размахватъ клони презъ плетищата и ръсятъ брашно. Подъ всѣка слива нѣкой тази сутринъ е разсипалъ по едннъ козленъ чувалъ.

— На добъръ часъ, Илия! — шепне изкривената нисичка кжщурка на баба Кънювица и мига съ чернитѣ си прозорчета.

— Хей, прибери си пояса — нѣма нужда да мете — улицата е преметена! — важно проговори бѣлиятъ кавакъ и се загледа далечъ къмъ пламналитѣ върхове.

Илия смутено се наведе.

— Недей гледа къмъ кжщичката на баба Кънювица. Ще се мѣрне предъ вратника, ще те стрелне съ очи. А тя има страшни очи. Догонятъ ли те, когато заминавашъ, злото ще се хопне на колата. Ще пипне здраво ритлитѣ и цѣлия день ще тръгне наопъки. Или ралото ще закачи о коренъ и ще изпраци, или волтъ ще заболѣе, или пждарьтъ ще те хване, когато увиснешъ на чуждата череша.

— Не гледай. Или ще ти направятъ магия!